

op zijn schrijftafel, en toen hij zich omwendde, ontwaarde hij hoe Laura de oogen geopend had en hem aanzag. Zij glimlachte hem tegen. Ja, Laura glimlachte, langzaam verrees zij en zij schreed voort naar het vertrek, waar de dienstmaagd het witte laken over de tafel uitspreidde en met de rimpelige, gekromde vingers gladstreek.

Roland stak de lamp aan, en schikte als gewoonlijk al wat hij dien avond voor zijn arbeid noodig had. Het werk vlotte zoozeer den laatsten tijd, nu Laura hem zelf had bemoedigd en hij mijmerde dikwijls over een blijder toekomst en over reizen met haar in den zomer naar gelukkige landen.

Maar Laura wist dat zij hare laatste dagen leefde en het schrikbeeld van Rolands eenzaamheid na haar sterven week niet uit haar gefolterde gedachten.

De winter duurde, en er kwam een avond zoo bitter koud als zij zich geen van beiden herinnerden ooit beleefd te hebben. Scherp en stroef kraakte de sneeuw wanneer de weinige voertuigen langs het huis voorbij reden, het gerinkel der bellen klonk hard en droog. Roland schikte de gordijnen voor de vensters en toen hij even naar buiten keek, zag hij in het lantaarnlicht, hoe de sneeuw fijn, korrelig verdeeld werd voortgejaagd langs de raamkozijnen, en hoe ze in de hoeken zich heel teer gerand en geplooid met holle glooinkjes vast zette. De donkere hemel was nochtans niet geheel bewolkt, want enkele sterren schitterden in den nog maanloozen nacht.

Door de reten der vensters voelde hij de koude langs zijne handen tochten en hij plaatste Laura's stoel dicht bij de stookplaats en bij zijn schrijftafel dan gewoonlijk.

Het was dan wel zeker dat zij nu beterde zooals zij zelf gezegd had, en hij peinsde er op om haar zoo goed mogelijk te verzorgen. Van uit het aangrenzend vertrek droeg hij haar in zijne armen voort, als immer dit uur na den maaltijd. Het was een lichte last, lichter dan andere avonden meende

hij, terwijl hij haar heel behoedzaam neezette en een deken over hare voeten legde. Zij dankte met heel zachte stem en even ontstelde hij, toen haar beide koude handen zijn hand vasthielden. Hij boog zich dieper over haar heen en kustte haar, terwijl zij hem sidderend vast bleef houden.

„Het is koud, ik zal het vuur nog meer opstoken,” zeide hij. Hij legde hare schier krachtlooze handen in haar schoot, en ontwaarde niet hoe zij hem als een smeekende verbijsterde bleef aanzien.

En hij stookte het vuur dat de vlammen gromden in den schoorsteen, hij schikte de kussens onder Laura's hoofd en begreep niet, wáárom hij talmde dezen avond, en niet, als gewoonlijk, dadelijk aan den arbeid ging.

Eindelijk tilde hij van achter een der boekenkasten een groote portefeulle, hij opende deze en schikte daaruit een aantal teekeningen op hare knieën.

Het was al van zijn gestorven makker, en het waren zulke vreemde figuren, hel gekleurd, en gewrocht met zoo verfijnden en bizarren zin voor het bekoorlijke en betooverende in menschelijke, zondige gedachte, dat ze de wemelingen of afspiegelingen zelve geleken van ergens een deel der wereld eener donkere en misdadige verbeelding. Maar ziende dat Laura geen aandacht aan dat alles gaf, en alleen het eenige zelfportret van den schilder, een vage schets, zwijgend bleef bestaren, nam hij de teekeningen weg, toen zij haar hoofd terug liet zinken in de kussens, en hij legde nevens haar het boek, waarin zij schijnbaar de laatste avonden gelezen had. Hij draalde even, mijmerend turend door de schemering der lamp in de avondkamer, en hij hoorde de stilte aan en het tikken van de klok.

Buiten, heel in de verte, ging vaag geringel en het rommelig geknars van een voertuig in de sneeuw. Hij bleef luisteren tot het verstierf, keek nog eens naar het vuur en ziende dat Laura het boek geopend had en te lezen scheen, zette hij zich voor de schrijf-